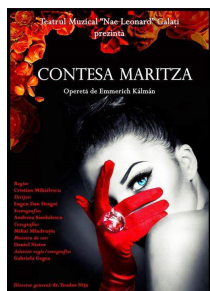

Farmecul operetei clasice

(Costin Popa – 7 iulie 2014)

Teatrul Muzical „Nae Leonard” Galați a propus în iulie, la încheierea stagiunii 2013 – 2014, premiera popularei operete „Contesa Maritza” de Emmerich Kálmán, într-o producție semnată de regizorul Cristian Mihăilescu. S-a dorit marcarea a 90 de ani de la prima audiție absolută, dar și înlocuirea vechii montări din orașul de pe Dunăre, care data de 32 de ani.

Cu portofoliu solid de spectacole lirice la activ, remarcate îndeosebi în teritoriul comic (și nu numai), autorul mizanscenei ne-a obișnuit cu montări vii și incitante, alerte, definite printr-o teatralitate amănunțită și vivace. Așa a fost și acum, Mihăilescu abordând cunoscuta lucrare într-o exclusivă cheie clasică, renunțând – parcă – la inventivele găselnițe care îi erau atât de proprii. Totul s-a concentrat pe veridicitatea expunerii suculentei trame, cu toate naivitățile, comicul, poezia care fac deliciul melomanilor. A susținut-o prin mișcarea scenică antrenantă și deosebit de cursivă, prin personaje bine conturate, cu potrivit ajutor venit din partea dansului (merituoasă, coregrafia dinamică a clujeanului Mihai Măndruțiu).

A fost ca o restituire a unei lumi demult uitate, aceea a operetei tradiționale. Mâna regizorului s-a recunoscut prin detaliile prin care a caracterizat eroii, prin modul natural, firesc, în care i-a făcut să relaționeze în atitudini elocvente, cu rezultantă imediată într-un spectacol cuceritor, care s-a derulat ca dintr-o singură răsufare, ca un vârtej. A fost subliniat în repetate rânduri de aplauze cadențate, ce au însoțit ritmurile șlagărelor lui Kálmán, împlinind o realizare cu care scena lirică gălățeană se poate lăuda.

În paralel cu regia, aprecierea merge și către creatoarea decorurilor și costumelor, tână scenografă Andreea Săndulescu. Ambientul unic pentru toate cele trei acte a fost un pavilion vitrat a cărui perspectivă se deschidea spre un parc cu copaci seculari, cu un superb frunziș ruginiu. De fapt, ideea de natură a guvernat, mai ales că și marea majoritate a costumelor au fost ornate cu flori, într-o coloristică diversă, armonios aleasă și plăcută la vedere.

Distribuția a mizat mult pe tineri și faptul s-a văzut prin dezinvoltura mișcării, plăcerea și bucuria de a juca dar și prin prospețimea vocilor. Au fost protagoniști soprana Nicoleta Maier (Contesa Maritza cu glas rotund, strălucitor și aleasă ținută princiară), tenorul Valentin Vasopol (Tassilo, cu alură de june prim și voce baritonală, frumos conturată timbral), soprana Adelina Diaconu (discretă și simpatcă Liza), tenorul Adrian Mărginean (excelent actor pentru compoziția comică rezervată lui Zsupan, pe care l-a înzestrat și cu un glas sonor, plin de lirism), mezzosoprană Lăcrămioara Crihană (culoare vocală interesantă în mult prea micul – pentru ea – rol Manjia).

Tinerețea nu înseamnă întotdeauna perfecțiune. Emoțiile și-au mai pus amprenta asupra primelor intrări în scenă, sunete ingolate s-au mai strecurat, unele acute – atâtea câte sunt – au mai fost emise „în spate” sau „deschis”, afectând omogenitatea regiștrărilor, proza – deși foarte cursiv derulată – a mai șchioapătat în rostirea, în accentuarea convingătoare. Dar tinerețea mai înseamnă

și studiu. Așa încât perspectivele sunt bune, pornind de la calități vocale semnificative și de la talent actoricesc.

În alte roluri, Ionuț Negrișanu (Ioța, cu o bună tentă comică), Mitică Belciugan (sfătosul Ceko), Viorel Huru (Berko), Daniel Nistor (Carl), Florina Nistor (Ibi).

Corul (pregătit de Daniel Nistor) și Orchestra teatrului au fost dirijate de Eugen Dan Drăgoi, care și-a adus o contribuție importantă la fluența spectacolului. De câteva ori însă, sonoritățile instrumentiștilor le-au depășit pe cele ale unor soliști, deși aceștia erau ajutați de microfoane. Cred că un echilibraj va fi necesar în viitor și, mai ales, în condițiile renunțării la amplificarea electronică, total improprie. Mai ales într-un auditorium mic, precum cel gălățean.

Notez numele excelenților „lăutari” din scenă, Nelu Badea (vioară), Marcel Smocov (clarinet), Viorel Heisu (contrabas), ca și al soliștilor balerini Ana Badea, Oana Manolea, Bogdan Parvu. În scop de remarcă.

După cum, observ că managementul teatrului, directorul general dr. Teodor Niță, a reușit să alcătuiască două distribuții complet distincte pentru cele două spectacole consecutive care au încheiat stagiunea. Și asta în condițiile în care au trebuit asigurați câte zece interpreți în fiecare seară. Forțele Teatrului Muzical „Nae Leonard” Galați nu sunt neglijabile.

În producții recente, la Cluj-Napoca („Văduva veselă”), Timișoara („Silvia”), Craiova (din nou, „Silvia”) și, iată, la Galați, opereta montată în stil clasic a sedus din nou publicul și a readus parfumul de odinioară al unui gen extraordinar de îndrăgit, nu numai de vârsta a treia, cum se obișnuiește să se spună. Sălile au fost pline și cu tineri entuziaști. Au fost pledoarii pentru tradiție. Revigorarea operetei, deloc muzeală ci în spirit original autentic, dezbărată de inovațiile șocante sau stridente, este necesară. Așteptăm replica Teatrului de Operetă și Musical „Ion Dacian” din București care, din toamnă, va beneficia de o nouă și modernă sală și își va relua, desigur, și marele repertoriu care i-a adus renumele de decenii, din timpurile legendarilor săi cântăreți-actori.